

Virkeligheden taget paa sig og overleveret til os. Saa naar man skal se økonomisk paa det, er det i Grunden et Spørgsmaal, hvorvidt denne Ende ikke kan være ligesaa dyr som den anden Ende, naar det gælder om at forsørge disse Folk, naar de bliver gamle og ikke kan arbejde længere. Jeg deler heller ikke den Betragtning, at det skulde være vor sociale Lovgivning, der skulde staa som den dragende Magt for Udlændinge, og som fik dem til at vandre over hertil Landet. For det første maa jeg sige, at jeg i høj Grad tvivler om, at man omkring i Udlandet i Virkeligheden kender vor sociale Lovgivning. Jeg tror, at hvis man vil tage en Prøve her i Landet i Retning af, hvad Kendskab vi har til fremmede Landes sociale Lovgivning, i alt Fald for det store brede Lag af Befolkningens Vedkommende, vil det sikkert vise sig, at Kendskabet er meget ringe, ja omtrent lig 0; og jeg tænker, at noget lignende maa være Tilfældet i Udlandet. Jeg tror ikke, at man f. Eks. i Sverige i ethvert lille Hus sidder og tænker paa den sociale Lovgivning, vi har her i Danmark, og at denne skulde lokke Folk her over til Landet, og endnu mindre vil jeg tro, at hos den Ungdom, som dog udgør den største Masse af de Udlændinge, vi har her i Landet, det hele Haab til, hvad Fremtiden skulde bringe dem, kun skulde udmunde i dette, at de en Gang, naar de bliver 60 Aar, skulde faa Del i vor Alderdomsunderstøttelse. Saa store og glimrende er disse Udsigter til Alderdomsunderstøttelse ikke, at dette som et lysende Punkt skulde kunne drage en Del af den svenske Ungdom herover til vort Land. Nej, naar vi har faaet en saa stærk Indvandring fra Sverige, ligger Grunden vel langt nærmere, nemlig deri, at man i sin Tid jo ligefrem drøg den svenske Arbejdskraft herved til Landet. Der foreligger vist ikke noget tilsvarende Tilfælde i modsat Retning, at man fra Sverige har søgt at drage dansk Arbejdskraft derved. Derimod er det utvivlsomt, at man i mange Aar drog en hel Mængde svensk Arbejdskraft herover. Det ligger jo ikke saa langt tilbage i Tiden, at man omkring paa vore Herregaarde anvendte svensk Arbejdskraft, baade Mænd og Kvinder, paa samme Maade, som man nu drager en Arbejdsstrøm herind fra Polen og Galizien. Her ligger vist den nærmere Grund til, at der er kommet saa stærk en Indvandring fra Sverige.

Men hvad vil man endelig opnaa ved at nægte disse Folk Indfødsret? Kan man tænke sig — det kan jeg dog ikke —, at

man, naar disse Udlændinge er blevet gamle, og man har taget al den Arbejdskraft af dem, man har kunnet faa; og man, om jeg saa maa sige, har presset Citronen, saa skulde sparke dem ud af Landet og sige: Herud med jer, nu har vi taget, hvad vi kan faa, nu vil vi ikke have noget med jer at gøre! Vi vil intet gøre for at hjælpe eller støtte jer, nu kan I rejse over til det Land, hvor I hører hjemme! Jeg kan ikke tænke mig, at man skulde kunne nære en saa brutal Tankegang. I øvrigt vilde det jo ogsaa være umuligt. Vi kan ikke uden videre smide dem ud. Men hvad opnaar vi saa ved at nægte at give dem den samme Ret, som Landets øvrige Borgere har? Kun det ene, hvad der ikke maa være saa attraaværdigt, maaske at kaste alle disse Udlændinge over paa det offentlige Fattigvæsen i Stedet for at aabne dem Adgang til den mere humane Forsørgelse, vi yder vore egne Borgere. Det forekommer mig ikke, at det kan være en attraaværdig Fremgangsmaade.

Jeg kan derfor heller ikke billige de Forholdsregler, der foreslaas her i Betænkningen. Naar der saaledes under Punkt 1 henvises til, at der skal tillægges den kommunale Anbefaling en mere afgørende Betydning, saa skal der naturligvis tillægges den nogen Betydning; ellers var det lige gyldigt, om man forlangte den eller ikke, men at tillægge et Afslag af en Anbefaling afgørende Betydning, naar det ikke virkelig er støttet eller begrundet, vil efter min Mening føre til de urimeligste Resultater. Jeg vil i den Henseende blot anføre et enkelt Tilfælde, saa vidt jeg husker fra Ødis Sogneraad, som har vægret sig ved at anbefale en Andragerinde ud fra det Synspunkt, at hun eventuelt kunde falde det offentlige til Byrde. Dette Sogneraad nægter altsaa en gammel Kvinde, som maaske har arbejdet i mange Aar i denne Kommune og lagt et godt Arbejde i den, at faa dansk Indfødsret, fordi hun muligvis kan falde ind under Kommunens Fattigvæsen. Hvor man har et Sogneraad, der ser saaledes paa Forholdet, vil dets Syn altsaa blive gældende for Erhvervelsen af Indfødsret, men i de Kommuner, der ser mere humant paa det, vil andre Regler gøre sig gældende. Erhvervelsen af Indfødsret vil altsaa blive afhængig af, hvorledes den enkelte Kommune ser paa denne Sag, men jeg mener, at det virkelig er Lovgivningsmagten, der paa dette Omraade skal træffe den endelige Bestemmelse. Det er den, der skal afgøre, om de Grunde, Kommunalbestyrelsen fremfører, er gyldige eller ikke gyldige, saaledes at vi paa Trods af dem maa give vedkom-